

af Varepriserne. Jeg synes imidlertid, at den højtærede Indenrigsminister har taget dette Forhold i Betragtning i Lovforslagets § 2, thi dér staar jo, at der skal afgives Erklæringer om, at man ikke vil forhøje Prisen paa de af Krisetoldsatserne omfattede Varer; jeg tror derfor ikke, at den Ængstelse overhovedet kan være saa stor, eller den er vel egentlig ikke rigtig.

Det ærede 12te tingvalgte Medlem talte om, at vi var nede i Bølgedalen. Jeg skal kun gentage, hvad jeg sagde før, at jeg tror langt fra, vi er nede i Bølgedalen; vi er maaske paa et Sted, hvor der er en lille Smule Skvulp, der bærer lidt op, men jeg tror rigtignok, vi kommer betydeligt længere ned, og at vi alle skal indstille os paa at skulle længere ned. Hvis vi nemlig ikke kommer længere ned, kommer vi til at staa meget uheldigt, naar disse Foranstaltninger falder bort, og saa skal vi muligen til, hvad jeg meget lidet vil ønske, at gribe til nye Foranstaltninger for at værne vor indenlandske Industri. Jeg ser helst, at det ene Erhverv arbejder paa lige Fod med alle andre Erhverv, men naar der er saa abnorme Tilstande, som der er udenfor Danmark i Øjeblikket, er det nødvendigt, at vi for ikke at skabe stor Arbejdsløshed søger at gennemføre et Lovforslag som det foreliggende.

Jeg skal ikke komme ind paa Versailles-Traktaten af 28. Juni 1919 og de dér trufne Bestemmelser, der bl. a. førte til Washington-Konferencen, men blot erindre om, hvad jeg havde Lejlighed til at sige her i Tinget for ikke saa længe siden, at jeg tror ikke, at en eneste Konvention, som er vedtaget paa Washington-Konferencen, endnu er vedtaget af samtlige de Lande, der deltog i Konferencen. Jeg tror, det vil være et Stykke Tid, inden vi kan begynde at regne med Virkningerne derovre fra.

Brandes: Jeg skal fatte mig i Korthed, baade af Hensyn til den fremskredne Tid og af Hensyn til den fuldkomne Ørkesløshed, som denne Forhandling i Virkeligheden er præget af. Jeg tillod mig at sige ved Behandlingen af et andet Forslag i Dag, at Landstingets Betydning ikke viser sig stærkt under disse Forhandlinger. Forslagene kommer til os afgjorte i Folketinget, afgjorte saa skarpt ved en Overenskomst blandt Partierne, at der intet eller næsten intet er at foretage for det høje Landsting. Man kan være nok saa overbevist om dette Tings Værdighed og Betydning, det er noget vanskeligt at fastholde denne Forestilling, naar Virkeligheden er den, at Lands-

tinget intet har at udrette. Dette gælder efter min Mening ikke just Finansloven, for dér anser jeg det for naturligt eller rettere forfatningsoverensstemmende, at Landstinget intet har at sige. Ved første Behandling af Finanslovsforslaget tillod jeg mig at forbydes over, at Forslaget blev henvist til Finansudvalget; jeg anede nemlig ikke, hvad Finansudvalget skulde foretage derved. Det viste sig da ogsaa, at Finansudvalget ikke foretog sig andet end at indstille det til Vedtagelse uden nogen Ændring eller blot nogen Henvendelse til en Minister, som gjorde Samraad nødvendigt. Medens dette kan siges at være naturligt overfor Finansloven, maa man dog synes, at overfor almindelige Forslag kunde det tænkes, at Landstinget gjorde en Indsats ved deres Behandling. Mindre ved Forslag som dette, der er et rent højpolitisk Forslag, aftalt udenlands ved Forhandling mellem to Regeringspartier, aftalt paa en saadan Maade, at det er klart, at intet Medlem af disse Partier kan kræve Ændringer af nogen Betydning — formelle Ændringer er jo ganske ligegyldige ved denne Lejlighed, redaktionelle endnu mere. Hvorledes skulde det da tænkes, at en udenforstaaende skulde have nogen Indflydelse paa Forslaget? Derfor er denne Forhandling ørkesløs. Den maa føres for Anstandens Skyld — man gør jo meget i Verden for dens Skyld —, men Betydning kan den ikke faa.

Jeg har dog lagt Mærke til, hvad man skulde tro kunde gøre nogen Forandring i Forholdet, at med synderlig Begejstring kan man ikke sige, at dette Forslag er modtaget, end ikke fra de Partiers Side, som støtter det. Den ærede Ordfører for Venstre var ingenlunde henrykt for Forslaget. Han sagde egentlig ikke andet om det, end at han ikke vilde afvise Tanken i det. Jeg vil dog sige, at naar man bagefter gaar til at vedtage Forslaget, som det foreligger, har man gjort noget mere end ikke at afvise Tanken, man har nemlig antaget Indholdet, og det er af mere Betydning. Det kan være Regeringen ret ligegyldigt, om en har mere eller mindre Sympati for Tanken, naar blot Regeringen faar sit Forslag gennemført. Hvad den ærede Ordfører for det konservative Folkeparti angaar, synes jeg, han anslog en saa bedrøvelig Tone — i det hele ogsaa en moraliserende Tone, som jo mange Gange falder sammen med Bedrøvelighed —, at man heller ikke kan betegne hans Henrykkelse som stor. Det ærede Medlem tog blot dette Forslag som en Nødvendighed, som noget, der maatte gøres, for at der ikke skulde blive et tomt Rum, og han